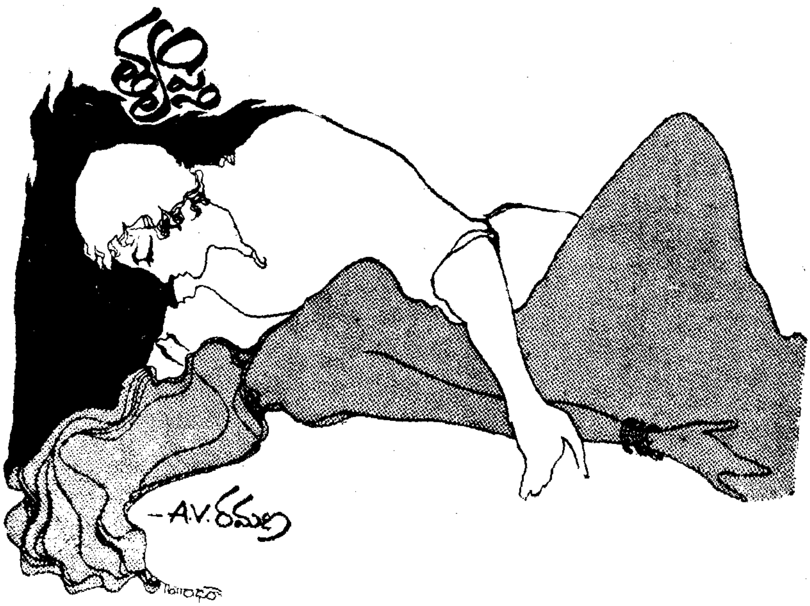

స్టేషను గోలగా సంతలా వుంది. తోసుకుపోయేవాళ్లు; సామాను మోసుకు పోయేవాళ్లు.

పుస్తకాలు, పెన్నులు, కళ్ళజోళ్లు, సిగరెట్లు, అరటిపళ్లు అమ్ముకొనేవాళ్ళ కీచుగొంతు అరుపులు. అరుపుల్లో అధికారపు గొంతులు "కాఫీ" "టీ"లవి! ఆ వ్యాపారాల్ని వృద్ధిచేస్తూ పిలిచికొనే వాళ్ళూ....అరుపులు....కేకలు సంతలా.

సుధకి కిటికీ ప్రక్క సీటు దొరక లేదు ప్రయత్నించినా-సుధ ఎక్కినరైలు ఓ నిమిషంలో బయల్దేరుతుంది. రైలు త్వరగా రానందుకు, వచ్చి వెంటనే బయ ల్దేరి పోనందుకు-ఆ వాతావరణం, సుధ పిల్లల్లు జాగ్రత్తలూ, నన్ను చిరాకు పెడుతున్నాయి. సుధ చెప్పేది బుద్ధిగా వింటున్నటు గాయకుల్లా నదిస్తు న్నాను. అలా వింటున్నట్టుండక పోతే ఆవిడ అలుగుతుంది.

"ఉంది కదాని ఆ గోంగూరపచ్చడి రోజూ వేసుకోకండి. వెంకట లక్ష్మికి తాళాలివ్వకండి. పిరులేనప్పుడు పెరడు పని చేయమని చెప్పండి. వాళ్ళకేంటి అవకాశం దొరికితే దేన్నైనా మింగే స్తారు ..." ఆవిడపెదవులు ఏవో తింటు న్నట్లు అలా కదులుతూ శబ్దంచేస్తూనే ఉంటాయి.

సుధ చెప్తూనేఉంది ఆ అరుపుల్లో కేకల్లో....సంతలో....స్టేషన్లో....

"మమ్మీ" వాడు వాళ్ళమ్మని విడిచి ఒక్క క్షణం ఉండడు సీటు ఎవరో ఆక్రమించేసుకొంటారని వాడి భయం వాడిది.

"వస్తూన్నాన్రా....కూర్చో" వాడికి

జరా... చెప్పి-కిటికీలోంచి మళ్ళీ వన్ ... చూస్తూ ఆ ప్లైట్ కాన సాగించ లేకపోయింది.

'ఎవరో సీట్లో కూర్చున్నాయన పించి వంగి కిటికీలోంచి తనకి సుధ జాగ్రత్తలు చెపుతోంటే - కోపం వస్తోంది. ఏమిటీ ఆడవాళ్ళు. పరాయివాళ్ళు వింటున్నారన్న ధ్యాస లేకుండా - మగాళ్ళు పెళ్ళాలు లేకపోతే ఏమీ చేసుకోలేనట్లు.

రైలు గట్టిగా అరిచి....కదిలింది.

"ఉత్తరం రాయి." పెదవులు విడదీసి వలికాను రైలుతో పరుగుతూ.

రైలు స్పీడు అందుకుంది. ఆగిపోయాను చెయ్యెత్తి ఊపుతూ.

సుధ లోపలికి సర్దుకుంది.

రైలు క్రమంగా కనుమరుగైంది.

టైము ఏడూనలభై ఐదు.

నేను బైటకొచ్చి రిక్షా ఎక్కాను, ఎక్కడికి పోవాలో చెప్పి. రిక్షాలో వెళుతోంటే ఉదయపు ఎండ, మొహంకూడా కడిగని మొహం మీదపడుతోంటేచిరాగ్గా వుంది.

రిక్షా ఆపి సోడా వేయించాను.

భార్యని ఇంటికి వెళుతుంటే హాయిగా ఉంది.

○ ○ ○ ○

రిక్షాదిగి ఇంట్లోకి అడుగు పెడుతూ షర్టు విప్పి మంచం మీదకు గిరాటువేస్తూ లుంగీ కోసం వెదికాను. కనిపించలేదు

"లక్ష్మీ" పెరట్లోకి కేక వేసాను.

లక్ష్మి వచ్చి నిలబడింది.

"అమ్మగార్ని రైలెక్కించేసారా?"

"ఎక్కించేసాను కానీ, లుంగీకూడా ఉతికేస్తున్నావా?"

"అమ్మగారు వడేసారునీళ్ళలో...."

"సరేలే....నీళ్ళుపెట్టు"

పెరట్లోకి, నూతి గట్టుమీద బట్టలుతకడానికి వెళ్ళిపోతోందిలక్ష్మి. వెనుకనుండి చూడ్డానికి ఆమె అందం బావుంటుంది. అలాగే చూస్తూ నించున్నాను కనిపించేంత వరకూ.

గెడ్డం గీసుకొని, ఫ్లాస్కులోని కాఫీ ఒంచుకొని తాగుతుంటే చెప్పింది లక్ష్మి వచ్చి.

"ఫ్లాస్కులోకి కాఫీ పెట్టాలా?"

"వూఁ!"

ఆమె వెళ్ళింది

తలకి స్నానంచేసి, కొత్తలుంగీ కట్టుకొని, ఫ్యాన్ క్రింద కూర్చొని రేడియో వింటుంటే టిఫిన్ బాక్స్, ఫ్లాస్కు టేబిలు మీద పెట్టింది లక్ష్మి.

సుధచేసే అన్ని పనులూ పనిమనిషి లక్ష్మి చేయగలదు- ఆమెకంటే నిజాయితీగా.

బ్యాంకుకి వెళ్ళడానికి తయారయి "ఇలారా" అన్నాను లక్ష్మితో.

నవ్వుతూనేవచ్చి నిలుచుంది,

"సుధచేసే పనలన్నీ నువ్వు చేసిపెట్టావ్.. .ఆఫీసుకి వెళ్ళేముందు సుధకి ఇచ్చే బహుమతి నీకూ ఇవ్వనా!"

"వద్దు" అంది.

ఆమె అన్నీ చక్కగా అర్థం చేసుకొంది. అందుకే లక్ష్మి అంటే ఇష్టం.

"ఏమిటిస్తానో తెలియకుండానే వద్దంటున్నావేం?"

"తెలుసు"

"ఏమిటి?" అడిగాను చెప్పించాలని.

"సంవత్సరం నుండీ వస్తేస్తున్నాను.

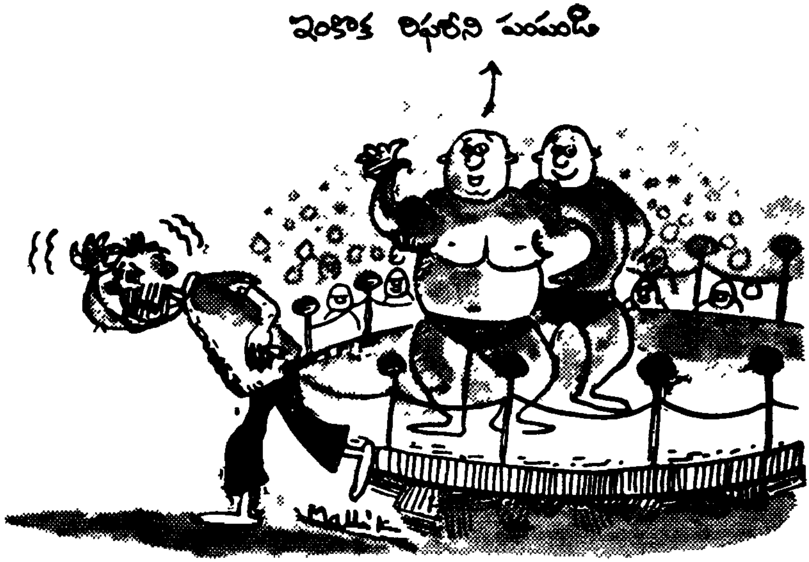

ఆ మాత్రం తెలీదా?" నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయింది.

"ఆగాగు" చటుక్కున చెయ్యిపట్టుకొని ఆపాను.

జబ్బమీద చెయ్యి వేస్తూ అన్నాను. "రాత్రి నీ పడక ఎక్కడే"

"అమ్మగారెప్పుడొస్తారు?"

"మూడు నెలలు అమ్మగారింట్లోనే వుంటుంది. మధ్యలో రెండుమూడుసార్లు నేనే వెళ్ళి చూసొస్తాను."

"మా నాన్నతో చెప్పి ఒప్పుకుంటే పడుకోడానికి వస్తాను"

"అయ్యగారు ఊరెళ్లారని, అమ్మగారికి తోడు పడుకోమన్నారని పాత అబద్ధం చెప్పు"

"భయంగా వుంది."

"ఆఁ....గాడిదగుడ్డు.... రాత్రికెలాగైనా వుండాలి.... ఆఁ.... నేను వెళుతున్నాను." తాళాలు ఆమెకిచ్చి ఆఫీసుకి బయల్దేరాను.

o o o o

టైము రాత్రి తొమ్మిదీ నలభై కావస్తోంది.

లక్ష్మి వంటింట్లో భోజనం చేస్తోంది, సుధ చీరకట్టుకొని కుర్చీలో కూర్చొని.

ఆమెనలా చూసినవారు పని మనిషను కోరు. ఈ ఇంటి ఇల్లాలను కుంటారు.

సుధ!

తనది ఎక్కువ మాట్లాడే తత్వం కాదు. విని తన అభిప్రాయాలు పైకి చెప్పదు. చిన్నప్పటి నుండీ తన అలవాటది. ఆ తత్వాన్ని సుధ అలుసుగా తీసుకొంది. లేనిపోని అధికారాలు భర్త మీద చెలాయించడానికి ప్రయత్నిస్తుంది.

సుధలో స్త్రీత్వం తనకి కనపడ్డం లేదు,

ఇస్త్రీ చేసి ఉన్న మనిషిలా వెళ్ళుయింది కాబట్టి కలసి వున్నట్టు అని పిస్తుంది.

భర్తగా కాకుండా మూడో వ్యక్తిగా సుధని గమనించినపుడు ఆమెతో అందం కనిపిస్తుంది. భార్యగా ఆ మె త న కి యంత్రంలా....పాటలు వినిపించే రేడియోలు, గాలి వీచే ఫ్యానులా, మంచంలా ....జీవం లేనట్టు.... కాగితం పువ్వులు..

లక్ష్మి అడుగుల చప్పుడు సుధ ఆలో చనల్ని తరిమేసాయి,

మంచం మీద పడుకున్న తనకి ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుంది. అరచేతిలోని గోరింటాకురంగుని గమనిస్తూ తలొంచుకొని కూర్చొంది.

లక్ష్మిలోని ఆమె ప్రవర్తనే తనని ఊపేస్తుంది.

చనువు తీసుకొని సరదాగా ఎంత చిన్న మాటన్నా ఆమె సిగ్గు పడుతుంది. అలాంటి మాట తనకి తానుగా ఒక్క మాటా మాట్లాడదు.

ఏ చిలిపి మాటవిన్నా కను బొమ్మలు ముడుచుకుపోతాయి ముక్కు ఓకిలిస్తుంది పెదవులు బిగిసిపోతాయి పుసక్షి కువించుకుపోతుంటి.

అదే... అదే తనని వెర్రెత్తిస్తుంది.

ఏ చిన్నవాదనలోనైనా అందంగా ఓడిపోయి గెలుస్తుంది.

ఆ స్త్రీత్వమే తనని వివసుడ్ని చేస్తుంది.

"లక్ష్మి ఇలా వచ్చి ఖక్క దకూర్చో''

తలొంచుకొని వచ్చి కూర్చుంది.

"నేను బావుంటానా?"

... .ముడుచుకొన్న పెదవులు కొంచెం సాగి చిరునవ్వు.

"నేనంటే నీకిష్టమేనా?''

"... " అదే చిరునవ్వు

"ఊఁ ...చెప్పు?''

కొంచెంనేపాగి "లేకపోతే నాన్నకి అబద్ధంచెప్పి ఇన్నిసార్లెందుకొస్తాను?" అంటూ తన వక్కలో బోర్లా పడుకొని ముడుచుకుపోయింది. రెండు చేతులూ మొహానికి దాటుచేసుకొని

లేచివెళ్ళి లైటుతీసేసాను.

● ○ ○ ○

బ్యాంకులో పని ఒత్తిడి ఎక్కువగా వుంది.

కలెక్టరుగారి చేతుల మీదుగా నారాయణ పురం గ్రామస్తులకు ఋణాలు ఇప్పించడానికి బి డి ఓ. సమితి ప్రెసిడెంట్ తనని ఒప్పించారు.

నూరుమందికి గేదెలు కొనుక్కోవడానికి ఋణాలు.

ఈ గేదెలఋణాలంటే తనకుచిరాకు. అందులో నూ ఒకే ఊరుకు నూరు. ఎక్కడ్నించి వస్తాయి ఒకేసారి అన్ని గేదెలు? ఎ దిని ఎంపెట్టి మేపుతారు?

గ్రామస్తులు భలే తెలివైనవాళ్లు.

వాళ్లు ఋణాలతో గేదెలు కొనరు. ఉన్నవాటినే చూపిస్తారు పశువులడాక్టర్‌కి ఐదోవదో రూపాయలిచ్చి కొన్నట్టు రాయించుకొంటారు.

నన్నకారు రైతులమంటూకరణంచేత రాయించుకొని వందరూపాయలు దాకా ఖర్చుపెట్టి ఋణంలో మూడోవంతు సబ్సిడీ లిప్పించుకొంటారు.

ఈ సంగతి అందరికీ తెలుసు. ఐనా ఎవరూ పట్టించుకోరు.

ప్రజానాయకులు ఓట్ల కోసం ఈ పనులు చేస్తారు. ప్రభుత్వ యంత్రాంగం ఏదో చేసినట్లు చెప్పుకోడానికి వెనక్కేయడానికీ, ఈపనులు చేస్తారు. గ్రామస్థులు అమాయకమైన స్వార్థంతో ఈ పనులు చేస్తారు ఒచ్చే సబ్సిడీకోసం ఈ ఋణాలు అవసరం లేక పోయినా తీసుకొంటారు. ఆ సబ్సిడీ రావడానికి, వచ్చే సబ్సిడీ అంత డబ్బు గ్రామస్థులు లంచాలుగా ఇస్తారు-లెక్క తెలియనివారి మనస్తత్వం ఎప్పుడు మారుతుందో?

ఋణాల కాగితాలు రాస్తున్న తన దగ్గరకు హడావిడిగా రామ్మూర్తి వచ్చాడు.

కూర్చోబెట్టి "ఏమిటి సంగతి" అడిగాడు

రామ్మూర్తి తాలూకాఫీసు గుమస్తా. బాగా పాతవాడు, ఓ సాంస్కృతిక కార్యక్రమంలో పరిచయమయ్యాడు. అప్పటి నుండే అడపా దడపా కలుస్తుంటాడు. అతని అకౌంట్‌లో తన బ్రాంచిలోనే వుంది.

"మీరెలాగైనా నా కుసహాయం చేయాలి"

"చెప్పండి"

ఆయన సందేహించడం గమనించి బి. డి. ఓ. ని బైటకి వెళ్ళమన్నాడు.

అద్దాల తలుపు వేసి వస్తూ చెప్పాడు రామ్మూర్తి.

"మూడువేలు కావాలి"

"ఎందుకు?"

"నా భార్యను మీరు ఓ సారి సినిమా హాల్లో చూసారు బలవంతంగా చేసుకోవలసి వచ్చింది. అదో కథలెండి. నిర్మలని మా బంధువులమ్మాయే. ఆమె నాకు దగ్గరయ్యింది. శాశ్వతంగా ఉండి పోతానంటోంది. ఆమె పోషణకు ఓదారి చూపాలిగా, బిక్షావు ప్రారంభిస్తానంది మీరు అప్పు ఇవ్వాలి."

"మరి మీ భార్యకు తెలిస్తే?"

"ఏం జేస్తుంది. రెండ్రోజులు మొత్తుకుంటుంది. తర్వాత పడి వుంటుంది. పడుండక ఏం జేస్తుంది?"

"లోను ఇస్తాను కానీ-నిర్మలని ఉంచుకుంటున్నారా? పెళ్ళి చేసుకుంటున్నారా?"

"పెళ్ళిచేసుకొంటే దిస్మిస్ అవుతానండి సార్! కేసులంపీ ప్రమాదం"

"పెళ్ళి చేసుకోకుండా నీతోనే ఎందుకు ఉంటానంది?"

గర్వంగా అన్నాడు "నేనంటే-ఇష్టం"

ఒకరంటే ఒకరికి ఇష్టం గల ఆడ మగ కలసి ఉండే మార్గం ఇదేనా?

పెళ్ళయి పోతే ఇంతేనేమో:!

o o o

"ఎందుకా పేరు పెట్టారు?" అడిగింది లక్ష్మి,

సుధ ఆడపిల్లని ప్రసవించిందని అత్తారింటికి వెళ్ళివచ్చి నామకరణంరోజు అనంతలక్ష్మి పేరుపెట్టి వచ్చాం తరువాత చెప్తే లక్ష్మి అడిగిన ప్రశ్న అది.

ఈలోపు అమ్మ ఒకసారి, బావమరిది రెండుసార్లు ఇంటికి వచ్చి వెళ్ళారు.

"నీ పేరు కలిసుంటుందని"

"నిజంగా"

"నిజంగా" చెప్పాను నిజం.

"మరి అమ్మగారంటే ఇష్టం లేదా?"

"నీ అంత లేదు"

"ఏం? మరి పెళ్ళి చేసుకున్నారు!"

"పెళ్ళయిన వాళ్ళంతా సుఖ పడితే

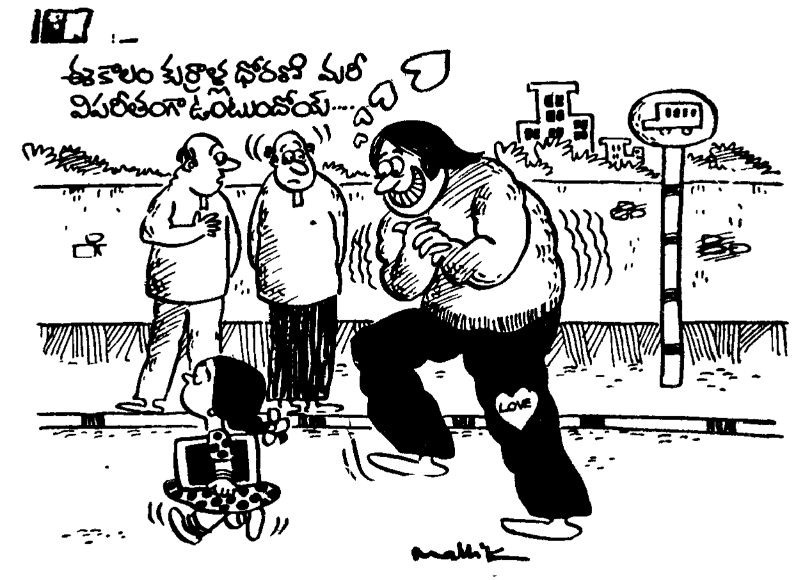

"ఇన్ని గొడవలెందుకు బ్రతుకుతో- ఇన్ని బాధలెందుకు? అంతా ఎందుకు నీ భర్త ఏం చేసాడు?"

"అడికేమీ తెలీక పోయాడు"

"ఏమిటి తెలీక?" అడిగాను.

"మానాన్న వలే పారి పోయాడు. మా ఇద్దరికీ ఇష్టంగానే ఉండేది. సంపాదించేవాడు కాదని నాన్న రోజూ ఒట్టేవాడు. కుర్రతనం మీద సినిమాలకీ, సరదాలకీ తిరగాలనుండేది ఓసారలా వెళ్ళి పోయి రెండ్రోజుల తర్వాతవస్తే నాన్నకి కోపంవచ్చి కొట్టాడు. అతగాడికి ఎవరూ లేరని దూరపు చుట్టమే అవుతాడు.... చేరదీసి నాకు పెళ్ళి చేసాడు. నాన్నమీద తిరగబడి తిరిగి చెయ్యి చేసుకొని పారి పోయాడు. అదే పోవడం-మళ్ళీ రాలేదు. పదిహేనేళ్ళవుది."

"ఆయన పేరేంటి?"

"రాజారావు"

"బావుంటాడా!"

"మీ అంత బావుంటడు,"

"మధ్యలో ఎప్పుడైనా వచ్చాడా?"

"లేదు

"అతనితో నువ్వెన్నేళ్ళు కాపురం చేశావ్?"

"ఎన్నేళ్ళక్కడా? ఆర్నెల్లు"

"మరిప్పుడేం చేయాలను కుంటు న్నావ్."

".... మాట్లాడలేదు లక్ష్మి.

"అంట్లు తోముతూ బ్రతుకుతుంటే జీవితం బోరు కొట్టదా?"

"అంటే-?" బోరు అన్న పదం అర్థం కానందుకు చిరాకు.

"విసుగు పుట్టడం లేదా?"

"కడుపు కాలుతుంటే-పని చేయడానికి విసుగు పుట్టదు"

"గొప్ప సూత్రం కనిపెట్టావ్"

"ఎవరో ఒకరి మగ అండ వీకు అవసరం కాదా?"

"నాన్న బ్రతికే ఉన్నారు."

"అలాంటి అండ కాదు. తోడు"

ఇంతకంటే ముందు కెళ్ళలేక పోయాడు.

ఇద్దరి మధ్యా ఉల్లిపొరలాంటి తెర అడ్డు ఉంది. అది మొహమాటంతో కూడుకొన్నది. ఆసంగతి తనకి తెలిసినా తొలగించలేక పోయాడు. ఛేదించి ఆమె అభిప్రాయం తెలుసుకోలేక పోయాడు. తిరస్కరిస్తుందేమోనన్న భయం- సందేహం-

ఎంత చనువున్న మనుషుల మధ్యనైనా - తెరఅడుతుంది, అది మనిషి తత్వమేమో.

o o o

ప్రియమైన శ్రీవారికి

క్షేమం. మీరు క్షేమమని తెలుస్తాను. వచ్చే సోమవారం మంచిదని పంతులు గారు చెప్పారట. మీరువచ్చి నన్ను తీసు కెళ్ళండి. రెండురోజులుండేలా రండి. శనివారం శెలవు పెట్టి శుక్రవారం సాయంత్రం రండి.

అనంతలక్ష్మి ఎప్పుడూ ఏకు పే. పెద్దాప బాగా అల్లరి వాడయిపోయాడు. ఇంతదాకా మీకు ఇబ్బంది కలిగి దాను. అప్పుడప్పుడూ ఇలా బాధలు పడుతుం టేనే సుఖం విలువ తెలుస్తుంటుంది.

మీకు చేరువకావాలని తహతహ లాడుతున్నాను.

మీ

సుధ

దూరం అభిమానాలనూ, ఆపేక్ష లనూ పెంచుతుంది. సుధ మళ్ళీ ఇంటికి వస్తోందని గుర్తుకొస్తుంటే ఏదో వెలితి.

ఆ సాయంత్రం వెంకటలక్ష్మిని పిలిచి చెప్పాను. "సుధ వస్తోందని".

తలొంచుకొని కాలి బొటన వేలితో నేల రాస్తూండి పోయింది.

"రా. లోపలకొచ్చికూర్చో." ఇంట్లోకి తోవ తీసాను.

అనుసరించింది.

కూర్చుంటూ అడిగాను. "ఏంబాధగా ఉందా?"

ఆమె దించుకొన్న కళ్ళలోంచి కన్నీటి బొట్లు వరుసగా రాలాయి.

"నిన్నొకటి అడగాలనుంది" అన్నాను నిశ్శబ్దాన్ని తరిమేస్తూ.

చెంగుతో కళ్ళొత్తుకొంటూ అంది-

"మీరడిగేముందు నేనొకటి అడుగు తాను".

నా గుండె వేగం పెరిగింది. బాగా చలిలో సిగరెట్టు దమ్ము గట్టిగా లాగి నట్టు.

"ఇవాళ నన్ను సినిమాకి తీసి కెళ్ళండి"

రెండు నిమిషాల నా మౌనం అనం తరం ఆమె మళ్ళీ రెట్టించాక తరువాత అన్నాను.

"రెండో ఆటకి వెళ్దాం"

"మీరేదో అడుగుతానన్నారు" అంది లక్ష్మి.

"రేపు సాయంత్రం అడుగుతాను."

అడగడానికి ఏదో ఇద్దరిమధ్యా తెర వుల్లిపొరంత భయం.... సందేహం....

జ్యోతి

అహం....

o o o o

సాయంత్రం లక్ష్మి ఇంట్లో కనిపించ లేదు.

ఉదయ పని ముగించుకొని ఇంటికి వెళ్ళింది మళ్ళీ వచ్చినట్లులేదు.

లక్ష్మి పనిలోకి ఎందుకురాలేదు?

సాయంత్రం తీరిగ్గా చాలావిషయాలు ఆమె భవిష్యత్తుకి సంబంధించిన విషయాలు మాట్లాడాలని తను స్పష్టంగా చెప్పాడే.

రాత్రి లక్ష్మినికూడా బాల్కనీకి తీసికెళితేబావుండును. ఆమెకికుర్చీ టిక్కెట్ తీసి వంటరిగా పంపి తను బాల్కనీ లో కూర్చున్నాడు

వచ్చేటప్పుడు రిక్షాగూడు వేయించి ఆమె ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు తను.

ఏదో న్యూనతా భావం తప్పు చేస్తున్నట్లు. దాన్ని నలుగురు గమనిస్తారని.

లక్ష్మి ఆలోచనలు తనను ఎల్లప్పుడూ వెంటాడుతున్నాయి.

ఆమె తన మనసంతా ఆక్రమించింది.

ఆమె తనకు సొంతమయితే, ఆమెను చూడకుండా వుండగలడా?

అసాధ్యమనిపిస్తోంది.

తను ఆమెతో ఇంతవాకా చెప్పలేక పోయినా....తను మధ్యనున్న వలువని పొర తెరను చించి........ అహాన్ని, భయాన్ని....సందేహాల్ని ప్రక్కకునెట్టి..

లక్ష్మితో ఆ సంగతి చెప్పేయాలి.

గంటతర్వాత....

తన మనసంతా ఆక్రమించుకొన్న లక్ష్మి వచ్చింది!

మొహంలో ఏదో దిగులు.

గదిలో కొచ్చింది.

అమాంతం ఆమెను ఎత్తుకొని ముద్దులతో....

"వదలండి.... ఛీ........వదలండి" తీవ్రంగా ప్రతిఘటించింది. తనను తోసేసింది.

దూరంగా ఉండమంది.

"రేపట్నుంచి పనిలోకిరాను"

"ఏం? ఎందుకని?" ఆతృతగా అడిగాను. "వేళాకోళమా?"

"కాదు."

"ఎందుకని?"

"రాజారావొచ్చాడు వెళ్ళిపోతాను."

"గుండె జారిపోయినట్లయింది.

"జీవితాంతం నా దగ్గర ఉండిపో. పోషిస్తాను."

"రాజారావుతో వెళ్ళిపోతాను. లారీ డ్రైవరుగా సంపాదనాపరుడయ్యాడు"

"ఎంత? వాడెంత సంపాదించగలడు? నెలకు రెండువేలు సంపాదించగలడా? సొంత ఇలుకట్టుకోగలడా? మంచిచీరలు కొనగలడా? మంచి తిండి పెట్టగలడా? నాఅంత అందగాడా? చదువుకున్నాడా? నాకంటే వాడితో వుండటంలో ఏం సుఖపడతావు? నాకంటే వాడెందులోగొప్ప?"

"రాజారావు నామొగుడు. మీరుకాదు. అంతే తేడా. సినిమాకెళితే నాతోనే ప్రక్కనే కూర్చుంటాడు. ఎవరితోనన్నా 'నా పెళ్ళాం' అని చెప్తాడు ధైర్యంగా. అన్నిటికంటే అదే ఎక్కువ నాకు. అందులోనే ఎక్కువ తృప్తి వుంది నాకు"★